

roku (Dz. U. R. P. Nr 111, poz. 942) poniżej w załączniku podaję do publicznej wiadomości zatwierdzoną przez Ministra Przemysłu i Handlu uchwałę Izby Rzemieślniczej w Kielcach, zawierającą przepisy regulujące sprawy terminatorskie w okręgu tejże Izby.

Wojewoda: *Paciorkowski.*

Załącznik do Obwieszczenia
Wojewody Kieleckiego
z dnia 9 kwietnia 1930 roku.
(Poz. 104)

Przepisy regulujące sprawy terminatorskie w okręgu Izby Rzemieślniczej w Kielcach.

I. Prawo trzymania uczniów.

§ 1.

Zgodnie z art. 149 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) w przemyśle rzemieślniczym wolno przyjmować na naukę i kierować praktycznem kształceniem uczniów tylko osobom, które nabyły prawo używania tytułu mistrza (majstra) rzemieślniczego (art. 158 i 159) w okresie zaś trzyletnim po dniu wejścia w życie Rozporządzenia Prezydenta o prawie przemysłowem także tym osobom pełnoletnim, które: 1) po złożeniu z wynikiem pomyślnym egzaminu na czeladnika pracowały przynajmniej pięć lat w danym rodzaju lub gałęzi rzemiosła, lub 2) przynajmniej osiem lat wykonywały samoistnie rzemiosło danego rodzaju lub gałęzi.

§ 2.

Na podstawie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 grudnia 1927 roku wydanego w porozumieniu z Ministrem Religijnym i Oświecenia Publicznego w sprawie ustalenia, w jakiej mierze świadectwa ukończenia szkół technicznych uważać należy za dowód odpowiedniej kwalifikacji do kierowania praktycznem wykształceniem uczniów (Dz. U. R. P. Nr 118, poz. 1015), prawo trzymania uczniów i kierowania ich praktycznem wykształceniem mają również te osoby, które posiadają świadectwo ukończenia jednej ze szkół technicznych, szkół mistrzów (majstrów) oraz szkół sztuk zdobniczych i przemysłu artystycznego, wymienionych we wskazanym wyżej rozporządzeniu, — przy stwierdzeniu co najmniej trzyletniego samoistnego prowadzenia danego rzemiosła.

§ 3.

Nie wolno trzymać uczniów rzemieślnikom, skazanym wyrokiem sądu za przestępstwo, popełnione z chęci zysku lub przeciw moralności publicznej, oraz rzemieślnikom, którzy dopuścili się ciężkiego uchybienia względem swych uczniów.

Nie mają prawa trzymania uczniów rzemieślnicy, którzy z powodu wad umysłowych lub fizycznych są niezdolni do odpowiedniego kształcenia uczniów w pracy zawodowej.

§ 4.

Izba Rzemieślnicza ma prawo zarządzić kontrolę nad zatrudnieniem przez rzemieślników w ich zakładach pracowników, którzy nie skończyli jeszcze 18 roku życia.

II. Wiek uczniów.

§ 5.

Nie wolno przyjmować do nauki uczniów przed ukończeniem przez nich 15 lat życia.

III. Warunki przyjęcia ucznia.

§ 6.

Kandydatów wolno tylko wtedy przyjmować do nauki, gdy przedstawia świadectwo ukończenia 15 lat życia, zezwolenie władzy rodzicielskiej lub opiekuńczej, dowód z wykonania obowiązku szkolnego (jeżeli w danej miejscowości jest wprowadzone powszechne nauczanie), świadectwo lekarza, wskazanego przez inspekcję pracy, że dana praca nie przekracza sił kandydata i świadectwo o uzdolnieniu zawodowem, wydanem przez instytut badań psychotechnicznych, jeżeli instytut badań psychotechnicznych, jeżeli instytut taki w miejscu zamieszkania względnie zatrudnienia kandydata istnieje.

IV. Umowa o naukę.

§ 7.

Kandydat może być przyjęty do nauki (terminu) tylko na podstawie pisemnej umowy, która ma być sporządzona i podpisana w ciągu czterech tygodni po rozpoczęciu nauki.

Umowa powinna być podpisana przez rzemieślnika, przyjmującego do nauki, albo przez jego zastępcę, przez ucznia i jeżeli uczeń jest małoletni, przez ojca lub opiekuna.

Czas nauki liczy się od dnia faktycznego rozpoczęcia nauki u danego rzemieślnika, a nie od dnia zawarcia umowy.